

UČITELJU, KAD SI OVAMO DOŠAO?

18. nedjelja kroz godinu, B

Možda smo i mi doživjeli slično razočarenje: nekome poklonim svoje vrijeme i pažnju, darujem svoju ljubav. Onako, od srca, jednostavno, bez primisli. A onda osjetim kako onoga drugoga zanima samo konkretna materijalna korist. Kako to boli! Pripraviš poklon s puno ljubavi i nježnosti, utrošiš u njega vrijeme i iskrenost svoje ljubavi, a onda osjetiš kako s druge strane stoji goli interes i neizrečeno pitanje: koliko to košta, kolika je vrijednost poklona? I onda razočaran pomisli: „Nisi ga ti ni vrijedan“. Gorko je to i tužno.

I baš se to jednom dogodilo Isusu. Silno mnoštvo oko njega. Slušaju ga. Oduševljeni su. Pohrlili su za njim sve do ruba pustinje. Mnoštvo. Muževi i žene, djeca i starci, bolesni i nevoljni, grešnici i nevini. A on ih je poučavao. Naviještao radosnu vijest o kraljevstvu Božjem o onom kraljevstvu koje znači preporod srca, koje znači posve drugačiji način života i pogleda na svijet. Isusu se čini kako ipak ta riječ pomalo dolazi do njih, kako ih preobražava. Ili se možda vara? U svakom slučaju, pri koncu dana Isus vidi da se za njih treba pobrinuti. U svoj jednostavnosti, kao nešto što se po sebi razumije, Isus čini čudo: umnožava kruh i ribice. I svi su jeli i nasitili se. Isus je mogao pomisliti: evo im i vanjske potvrde da je istinito ono što sam govorio. To će biti lijep završetak cjelodnevne pouke. No što se zbilo? Nešto što je Isusa pogodilo, što ga je zaboljelo: mnoštvo ga želi za kralja. Poznaje Isus dobro njihov način razmišljanja: „Takav nam baš i treba: ako si bolestan, izlječit će te; ako si gladan, nahranit će te. Sad je konačno došlo naših pet minuta, a Rimljani ima da se čuvaju!“

Isus, duboko razalošćen, odlazi. Sklanja se. Povlači. Bježi na dugu obalu. Vidi da su malo toga shvatili i prihvatili. Međutim, kad je stigao na drugu obalu, odmah su ga uočili. I pitaju ga, kao nehajno: „Učitelju, kad si ovamo došao?“ I sad izlazi žalost iz Isusova srca: „Zaista, zaista, kažem vam: tražite me, ali ne stoga što vidjete znamenja, nego stoga što ste jeli od onih kruhova i nasitili se.“

Tu smo, dakle. Tko li se uopće sjeća onoga što je Isus govorio o kraljevstvu Božjem, ili o čistoći koja izlazi iz srca, o ljubavi kao prvoj zapovijedi? Za njih je to bio očigledno onaj prvi, manje važni dio Isusovog nastupa. Bilo im je važno samo to da su jeli i da su se nasitili. Kao da su htjeli reći: „Daj ti nama danas kruha i ruha, daj nam zdravlja i života, pa onda, ako baš hoćeš, možeš i filozofirati i propovijedati.“

Isus se ne predaje. Opet im strpljivo tumači: „Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni!“ Rekli bismo, sve su pokvarili. Ništa nisu razumjeli. Isus želi reći da je to čudo s kruhovima i ribicama bio tek znak. Znak onoga pravoga, što ostaje zauvijek.

Čovjek se ne treba puno domišljati pa da se tu prepozna. I mi se uvijek iznova uhvatimo kako ne razlikujemo bitno od nebitnog, kako se uvijek iznova dajemo zavesti blještavilom ovozemnih ljepota. I onda ne zamjećujemo ono jedino bitno: onu hranu koja ostaje za vječni život, a to je Gospodnja riječ i njegova otajstva. Stoga vjerujemo da i za nas vrijedi Božji poziv nekoć davno upućen Jeremiji: „Ako se vratiš, pustit ću te da mi opet služiš; ako odvojiš dragocjeno od bezvrijedna, bit ćeš usta moja.“ (Jr 15,19)

Zvonko Pažin